

Eva Wilson

BOZKAJ MA!

WE

BOZKAJ MA!
ČUMIDE MAN!

*Ďakujem dcére Aničke
za prvé čítanie a povzbudivé slová.*

*Ďakujem priateľke Martine Štullerovej
za korekcie textov.*

Eva Wilson
BOZKAJ MA!

Vydavateľ: Roven Rožňava, s.r.o.
Ilustrácie a text: © Eva Wilson
Jazyková úprava: Mgr. Martina Štullerová
Rok vydania: 2021
Grafická úprava: Roven Rožňava, s.r.o.
Tlač: Alfa print s.r.o., Martin

ISBN 978-80-89168-64-4

Eva Wilson

**BOZKAJ MA!
ČUMIDE MAN!**

WE

PROLÓG

Milí čitatelia, dramatický príbeh lásky Diega a Ely, zámerne situovaný do fiktívnej dediny, je slovami maľovaný obraz súčasného života na Gemeri. Je pozdravom z Muránskej doliny, z kraja,

- kde Boh nešetril krásou pri jej stvorení,

- kde líšky dávajú dobrú noc,

- kde nevedie diaľnica,

- kde lovíte mobilný signál,

- kde žije veľa chudobných ľudí,

- kde je málo pracovných príležitostí,

a predsa tu môžete šťastne žiť, ak milujete a ste milovaní.

Tento román venujem všetkým Gemerčanom.

Vaša Eva Wilson

„Najvyššou pravdou je pravda lásky.“

Profesor Karol Nandrásky

Otvorím oči, pomaličky sa preberám. Snažím sa precitnúť z hlbokého divného sna. Vlastne to nie je ani sen, skôr pocit. Vznášam sa v temnom priestore bez zvukov tak, akoby som bola veľryba v hĺbinách oceána. Nikoho a nič nevidím, nič necítim. Desivá pustota. Robím pomalé pohyby rukami a nohami, akoby som plávala v čiernej vode. Túžim odtiaľ uniknúť, ale ako to už v snoch býva, niečo vás nechce pustiť a vy sa neviete odpútať z miesta. S obrovským úsilím chcem zaostriť zrak na predmety okolo seba, ale neviem sa zorientovať.

Konečne.

Mám otvorené oči a vidím reálny obraz. Pohľad sa mi zastaví na stene oproti pri nádhernom obraze nadrozmernej veľkosti. Sú na ňom divé maky a margaréty. Upokojujú, navodzujú atmosféru letného dňa a voňavého priestoru s obrovskou oblohou, ktorú nekonečne milujem.

Túžim tam byť.

Túžim byť uprostred lúky, zbierať margaréty a robiť z nich venčeky.

Chcem pozorovať oblaky s vetrom vo vlasoch a vymýšľať, na čo sa podobajú.

Chcem cítiť vôňu letných kvetov a počúvať vyhrávajúce cvrčky. Realita je však iná.

Pohýbem opatrne hlavou zo strany na stranu. Krk ma bolí, akoby ma len teraz zvesili zo šibenice. Chcem pohnúť rukou, nedá sa. Príšerná bolesť mi paralyzuje zmysly. Ak som si doteraz nebola istá, či som už po alebo pred operáciou, s návalmi ostrej bolesti šíriacej sa v celom hrudníku naberám istotu, že to mám za sebou. Zrazu ma napne a potom zase a zase. Zvraciam iba sliny a neviem prestať. Napínanie mi spôsobuje bolesti, až musím plakať.

„Len pokojne, zachovajte pokoj, slečna Dúhová!“ Prihovára sa mi sestrička, ktorá doletela pri prvých hĺkavých zvukoch, čo vy-

rážam zo seba ako somár. Citlivo ma drží za plecía a pred ústa mi dáva sklenenú misku, aby som sa neovracala.

„Dýchajte zhlboka! Snažte sa prekonať pocity napínania!“ Opakovane ma vyzýva. Hlasným dýchaním sa snažím splniť pokyny a predísť zvracaniu, ale márne. Napínanie neustáva a spôsobuje mi neskutočne páľčivú bolesť na miestach, kde mám rany. Nedokážem to zastaviť, ba naopak, frekvencia napínania sa zahusťuje.

„Vydržte sekundu!“ Pustí ma na chvíľočku a z dverí volá na lekára:

„Pán doktor, pacientka opakovane zvracia, potrebujeme vás.“

Doktor okamžite dobehne a čosi mi naordinuje, lebo vzápätí sestra pristaví stojan s infúziou, do ktorej napichuje lieky. Potom nastokne infúziu do kanyly zavedenej v mojej žile pred operáciou a nastaví prietok v hadičke na kvapkanie.

„Máte bolesti?“

„Uhm,“ prikyvujem, lebo nevládzem hovoriť. Som úplne vysilená. Cítim sa veľmi biedne.

„Vydržte, to prejde, budete dostávať lieky aj proti bolesti. Pokojne ležte, čoskoro začnú zabrať. Museli sme počkať, kým sa preberiete z narkózy. Porozprávame sa neskôr. Ešte vám skontrolujem, či sú na mieste drenážne hadičky a už vás nebudem rušiť. Pospite si, odpočívajte. Pokoj a spánok sú veľmi dôležité, aby sa rany dobre hojili,“ usmieva sa na mňa a ja mám pocit, že mi je lepšie. Má upokojujúci a hypnotický hlas. Keď raz doktor povie, že liek hneď zaberie, tak musí zabrať. Prikyvujem hlavou, a pritom sa mi zatvárajú oči. Postupne už vnímam len zvuk jeho príjemného hlasu a opäť upadám do spánku.

„Sestra, dajte na ňu pozor. A kontrolujte jej obvazy, či nekrváca. Dala nám poriadne zabrať.“

„Spolahnite sa, pán doktor. Veru, už dávno sme tu nemali taký poplach. Má vzácnu krvnú skupinu nula negatív, len-len, že sme to uhrali.“

„Šťastná náhoda nám pomohla!“

„Ja si myslím, že najvyšší, čo prebýva tam hore, všetko zariadil!“

„Máte pravdu, asi to tak malo byť. Idem skontrolovať ostatné pacientky. Buďte vnímavá!“

„Samozrejme, pán doktor, budem pri nej každú chvíľu.“

„Viem, sestra, spolieham sa na vás. Nechcem už žiadne komplikácie. Stačila nám noc. Je mladučká, nemôžeme o ňu prísť.“

„Chápem vás, pán doktor, buďte bez obáv, aj mne na nej záleží. Je ako moja mladšia sestra, presne ten ročník. Zlé skúsenosti vo veku, keď by sa mala len o frajerov starať.“

„Nešťastie nechodí po horách, ale po ľuďoch. Viete, ako sa hovorí. Verím, že bude bojovať, život má pred sebou.“

„Súhlasím s vami!“

1. kapitola

ŠŤASTIE NIEKEDY ZAČÍNA NEŠŤASTÍM

DIEGO

Je nádherný letný deň. Biele kopy oblakov vyzerajúcich ako šľahačka, sa prevaľujú po modrej oblohe a pomerne rýchlo menia tvar, pretože fúka silný, ale teplý letný vietor. Práve preto je príjemne sviežo. Rada pozorujem oblohu a hádam, na čo sa podobajú oblaky vytvárajúce rozmanité obrazy. Aj teraz ležíme so sestrou na lúke posiatej kvetmi a krátíme si čas hádaním.

„Pozri, pozri, tamto je drak!“

„Kde?“

„Presne nad tebou!“

„Netáraj, veď to sa podobá na medveďa!“

„Pred chvíľou vyzeral ako drak, fúka silný vietor, preto sa zmenil. Pozri, ako rýchlo letia oblohou!“

„Nádhera, sleduj, sleduj, teraz je tam kôň!“

„Naozaj, cvála!“

„Ozaj, čo robia naše kone?“

Posadíme sa a zacloniac si rukou oči proti slnku, hľadáme naše kone. Vyšli sme si zajazdiť a teraz, keď oddychujeme, sa voľne pasú na lúke. Sú to pokojné, dobre vychované jazdecké kone z neďalekého ranča, ktoré si môžete prenajať na jazdenie. My so sestrou jazdíme od detstva, lebo ranč nie je ďaleko od nášho domu a rodičia nás nosili na hodiny jazdenia pravidelne. Vraj je to dobré na chrbticu, a pritom trávite čas v kontakte

s prírodou. Okrem toho sa naučíte sebadisciplíny, lebo o kone sa treba aj starať.

Rigo a Miko sa popásajú neďaleko od nás, a pritom si chvostom odháňajú dotieravé muchy.

Keď zaregistrujú pohyb, poberú sa smerom k nám. Kôň je úžasne vnímavý a múdre zvíeta.

„Pôjdeme?“

„Pôjdeme, ale ešte si chcem upliesť venček. Pozri, aké nádherne margaréty tu kvitnú!“ Nečakám, čo povie sestra a dám sa do trhania kvetov. Ani Ema neodolá. Sústredene si vijeme venčeky z makov a margarét ako malé dievčatá. Nevšímame si oblohu, ktorá pomaly začína temnieť.

Keď sme s robotou hotové a vyzeráme ako víly z rozprávky, slnko už nesvieti. Šťastne sa škeríme jedna na druhú a vzájomne si opravujeme úchvatne krásne vence na hlavách.

Aj keď sme sestry, sme úplne odlišné. Ema je čierna, s hnedými očami a bielou pokožkou, ktorú si chráni pred slnkom celé leto. Ja som zvláštna. Hnedá pleť ako miešanka. Popolavo sivé vlasy mám v lete vyťahané až na blond, oči modré ako obloha. Otec vše s posmechom vravieva, že som od suseda, lebo oni s mamou sú tmavovlasí a bledí.

Samozrejme, žartuje. Naši rodičia majú pekný vzťah, ľúbia sa a dôverujú si. Obidve máme vlasy dlhé po pás. Husté a zvlnené. Mama sa v nich vyžíva a nedovolí nám nikdy si ich strihať.

„Vy ste moje princezné, dlhovlásy!“ Hovorí a s láskou ich češe a zapletá, akoby sme boli malé. S venčkami na hlavách sa dvíhame zo zeme a oprašujeme si šaty od trávy a zvyškov margarét.

„Zdá sa mi, že aj oblaky menia farbu. Len nech sa nestrhne búrka. Zmokneme.“

„Máš pravdu ako vždy!“ Ironicky sa zaškľabím.

„Veď som staršia, patrí sa!“ Vracia mi grimasu. Nezostane si nikdy nič dlžné. Často sa hádame, lebo vždy je múdrejšia a rada rozkazuje. Ja som tolerantná a nemám problém rešpektovať ju, pokiaľ má pravdu. Ak nie, idem si po svojom, nedám sa. Je to moja sestra, mám len ju. Rodina je rodina. To však nemení nič na tom, že sa máme rady a v podstate vychádzame dobre. Myslím, že by sme jedna za druhú dali aj ruku do ohňa, ako sa hovorí.

„Pohni si!“ Nedá mi pokoj Ema.

„Dobre, veď idem. Nie som hluchá a okrem toho aj vidím.“

„Nevyzerá to dobre!“ Pridá do kroku.

Poberieme sa za koníkmi, ktoré nám už idú naproti a smežeme sa. Sme šťastné a bezstarostné. Sú prázdniny a je nám neskutočne dobre. Sestra chodí na výšku do Blavy, študuje farmáciu, posledný ročník, bude z nej lekárnik. Ja som teraz maturovala na umeleckej priemyslovke. Vyštudovala som drevorezbu a prijali ma na výšku do Bystrice, chcem študovať výtvarnú a slovenčinu. Teraz mám skutočne prázdniny, dokonca najdlhšie v živote.

Kone sú trochu nervózne. Frkajú, šibú chvostmi a prešľapujú na mieste. Mykajú kožou na tele tam, kde ich štípu muchy a ovady, lebo tie sú teraz pred blížiacou sa búrkou mimoriadne aktívne a dotieravé.

„Sadaj, Ela, je najvyšší čas vrátiť sa domov, lebo naozaj schytáme,“ volá mi sestra zo sedla a už aj cvála preč, neobzerajúc sa za seba. Vie, že idem automaticky za ňou.

Urýchlene vyskakujem do sedla aj ja, ale ako naschvál sa mi pri naskakovaní roztrhne strmeňový remeň. Asi nebol kožený a umelohmotné sa časom predrú. Obídem Riga a naskakujem z druhej strany, kde strmeň drží. Konečne sedím a držím opraty pevne v rukách. Cmuknem ústami a trhnem opratami, aby sa Rigo pohol a idem za sestrou, ktorú už nevidím. Idem len kľusom, lebo pravú nohu nemám v strmeni. Som však dobrý jazdec a nie je to pre mňa problém. Jazdím aj bez sedla. Kľusom prejdem celú lúku a mierim do pekného brezového lesíka, za ktorým je už lesná cesta smerujúca do dediny a na ranč. Emu nikde nevidím. Iste cválala ako bláznivá, len čo vyšla na cestu. Je smelá a jazdí naozaj dobre. Ja som trochu zaostala. Nevadí, nič sa nestane, keď zmoknem, veď nie som z cukru. Vlastne ani nevidím poriadne na oblohu, lebo sa predieram práve hustým porastom.

„Poď, poď!“ Povzbudzujem Riga, ktorý statočne postupuje. Hladkám ho práve po šiji, keď zrazu zastane a zdesene zafrka. Pred nami sa z ničoho nič objaví obrovský vlčiak. Sústredene na nás pozerá a nasáva do nosa náš pach. Keďže ho vidím prvý raz v živote, iste ma ani on nepozná. Nemýlim sa.

„Rfrrfrr´...“ Vydá zo seba v tej chvíli temný zvuk.

Rigo chce zacúvať, ale sú za ním stromy, nemá kam. Je zmätený. Zjavne sa cíti byť chytený do pasce.

„Rfrrfrr, hav, hav...“ Dá sa vlčiak po chvíli do zúrivého brechotu.

Asi sa nás zľakol.

Rigo sa ale vyľaká ešte viac a zúrivy štekot nezvláda. Fírka a dvíha sa na zadné. Prednými hrabe vo vzduchu, akoby ma chcel brániť. Zúfalo sa držím oprát a chlácholím rozhodného koňa, ale vlčiak útočí stále smelšie a smelšie a chytá ho za nohy. To je na Riga už naozaj veľa a postaví sa na zadné v celej svojej krásy.

Nemám šancu sa udržať, keďže mám odtrhnutý strmeň, a teda jednu nohu voľnú, nemám sa do čoho zaprieť. Padám na ľavú stranu, kde mám nohu zasunutú v strmeni a neviem si ju v rýchlosti vytiahnuť.

„Pomóc!“ Vykríkнем v poslednej chvíli a už visím dolu hlavou, zatiaľ čo Rigo upaľuje pomedzi stromy.

Bože, toto je môj koniec! Ak ma neprepichne konár, zožerie ma vlčiak, alebo mi kôň odkopne hlavu, prípadne mi vytrhne nohu od zadku, prebleskuje mi myslou a držím sa ani neviem čoho.

„Pomóc! Pomóc!“ Vrieskam a snažím sa dostať nohu zo strmeňa. Bičujú ma konáre, lebo Rigo beží kade ľahšie pred štekajúcim vlčiakom. Už, už sa mi to darí, keď dostanem bombu do čela.

Narazila som, pravdepodobne, rovno do stromu, keďže som sa sústredila na vyslobodenie nohy zo strmeňa a nevnímala okolie.

Tma.

„Vigo, ku mne!“ Registrujem celkom blízko mužský hlas. Neviem odhadnúť, ako dlho som bola v bezvedomí, isté je, že svieže dažďové kvapky, pravidelne cupkajúce na moju hlavu, ma prebrali späť do života.

„Keď počujem, asi žijem,“ uvažujem nahlas a cítim, ako mi čosi tečie po tvári. Prší, vlastne leje ako z krhle, lebo navôkol šuštia kvapky dažďa. Strom nado mnou zatiaľ zachytáva väčšinu vody, kvapká

na mňa len sporadicky.

Tresk! Počujem, ako neďaleko udrie hrom. Otvorím oči, ale je mi to nepríjemné, lebo mi do nich tečie. Odhrniem si mokré vlasy a na moje prekvapenie ruku mám nielenže mokrú, ale celú krvavú.

„Pomóc!“ Zúfalo vykríkнем a dúfam, že sa sestra vráti, keď zistí, že nie som za ňou. Pokúšam sa posadiť, ale akosi sa mi nedarí. Hrozne ma bolí hlava a krúti sa mi celý svet. Stále sa vľam

v mokrej tráve a hline hore zadkom ako v prenatalnom období.

„Zostaň ležať!“ Okríkne ma cudzí hlas.

„Prečo?“ Ležím na bruchu a snažím sa popod vlasy padnuté do tváre zistiť, kto mi dáva príkazy.

„Čo ak máš niečo zlomené? Zostaň, ako si!“

Neviem prečo, ale počúvnam a nehýbem sa.

„Počkaj, pomôžem ti, skúsime to spolu.“

Súhlasím a ani nemám na výber, lebo som akási zmotaná.

Silné opálené ruky ma pomaličky a opatrne otočia na chrbát. Odhrnú mi z očí mokré dolepené vlasy, aby som videla. Hneď mi je lepšie, keď som tvárou hore. Zhlboka sa nadýchnam a nahlas vypustím vzduch ako veľryba.

„No čo?“ Pýta sa ma cudzí, veľmi tmavý chalan, so žiarivými čokoládovými očami a super slušivým účesom. Vystrihané boky a v prostriedku čiro. V uchu strieborné koliesko s nádherným krížikom, v ktorom je osadený opál. Oblečený do čierneho tielka s bielym nápisom Kali a pod tým Dva svety. Od laktá po zápästie vytetovaná čudná veta Čumide man a na zápästí kožené náramky kombinované s korálikmi. Na prstoch strieborné prstene. Nestíham registrovať, čo je na nich.

„Čo no čo?“ Bolestivo odvrknem.

„No či nemáš polámanú chrbticu? Čo ťa bolí? Kde ťa bolí?“ Usmeje sa na mňa so záujmom a ukáže pritom najbelší chrup, aký som v živote videla.

„Nie! Polámanú chrbticu nemám, prečo sa pýtaš?“ Ukazujem aj rukou.

„Ty si fakt dobrá! Ak nie si polámaná, skúsím ťa posadiť, súhlasíš?“

„Dobre.“

Opäť ma chytí do náručia a opatrne posadí tak, že mám chrbát opretý o kmeň stromu.

„Ako?“

„Veľmi sa mi krúti hlava!“

„Nečudujem sa, máš ju roztrepanú, musela si dobre vraziť do stromu. Môžem ti pozrieť do vrecka, či tam máš vreckovku? Potrebujem ti zastaviť krvácanie. Ja nemám, bohužiaľ, pri sebe nič.“

„Zvládnem to aj sama. Mala by som mať papierové,“ hrabem sa s námahou po vreckách, ale nedarí sa mi.

„Asi ich mám v zadnom vrecku!“

„Dovolíš? Neboj sa, nič ti neurobím!“

„A čo by si mi mal urobiť?“ Nechápavo pozerám. Chalan sa zasmeje.

„Vieš, čo robia muži pekným ženám?“

„Ty... Myslíš to...!“ Mávnem rukou. Aj tak nie som si istá, na čo naráža. Akosi mi nezapína.

Zase sa smeje, potom sa už nepýta a v pohode ma nadvihne, siahne do vrecka na zadku a úplne zblízka mi pozerá do očí. Takmer sa ma dotýka nosom. Nemôžem otočiť hlavu, udržujem s ním očný kontakt. Nakoniec vytiahne odtiaľ balíček papierových vreckoviek a pyšne mi ich ukazuje. Sú trochu zablatené, ale nájdu sa medzi nimi čisté. Cítim sa ako handrová bábika, keď tak ľahko manipuluje s mojím telom.

„Pomôžu!“ Zoberie vreckovky a opatrne mi ich prikladá na rozbité čelo.

„Sss, opatrne!“ Syčím od bolesti, keď sa ma dotkne.

„Prepáč, prepáč, mrzí ma, že ti spôsobujem bolesť, ale musíme zastaviť krvácanie.“

„Jemnejšie, teraz ma to začalo ešte aj štípať.“

„Niečo vydržíš, nie?“ Povzbudzuje ma aj očami, aj úsmevom.

„Snažím sa, nevidíš?“ Nie je mi do smiechu.

„Bude to treba zašiť, máš veľkú ranu a stále krváčaš.“

„Myslela som, že mi po tvári tečie voda.“

„Omyl, cedíš vlastnú krv. Môžeš si vreckovku chvíľu držať sama?“

„Uhm.“

Chalan si vyzlečie tielko, jediné oblečenie, čo má na hornej časti tela a jedným šmahom ho roztrhne na dva kusy. Polku poskladá na štvorčeky a urobí akýsi tampón. Ten mi priložil na ranu a druhou polkou mi obviaže celú hlavu, aby to držalo.

„Aúúú...“ Zafňukám a predychávam bolesť.

„Pristane ti to. Keby si bola v tmavom vydaní, povedal by som – pekná Arabka.“

„Bude ti zima,“ prehodím, a pritom klepe od zimy mňa.

„Nebude, netráp sa. Som zvyknutý, ale teba už trasie.“

„Asi od bolesti.“

„Ruky a nohy máš v poriadku?“

„Počkaj, skontrolujem!“ Pokývam jednou aj druhou rukou a následne nohami. Zdá sa, že nič nemám polámané a relatívne je všetko v poriadku.

„Zdá sa, že nie!“

„Dobre, teraz ťa nechám chvíľu samú. Idem chytiť tvojho koňa.“

„Nechod! Nenechaj ma! Bojím sa, že príde ten vlčiak, čo mi splašil koňa.“

„Vigo? Ale veď on ma doviedol k tebe a stráži ťa už hodnú chvíľu, pozri!“

Skutočne, pes statočne mokne neďaleko mňa s vyplazeným jazykom a usmieva sa. Aspoň sa mi tak zdá.

„Je dobrý?“

„Jasné, úplne mierumilovný. Len nepozná tvojho koňa, myslím, že sa chcel hrať a ten tvoj kôň to nepochopil.“

„Há, há, niekto tu chce byť vtipný. Radšej keby si si ho držal na vôdzke.“

„Prepáč, práve preto som s ním šiel do lesa, aby sa slobodne prebehol.“

„A ja som kvôli nemu spadla!“

„Nemohol som tušiť, že si v lese. Prepáč, naozaj ma to veľmi mrzí. Ale už idem!“

„Vráť sa, necítim sa dobre!“

„Hneď som tu, kôň iste nebude ďaleko a potrebujeme ho, aby sme sa čím skôr dostali k ceste, kde parkujem. Bude to rýchlejšie, akoby som ťa teperil na rukách, nemyslíš?“

„Dobre, ponáhľaj sa!“ Súhlasím.

„Bez obáv! Budem. Ozaj, ako sa volá kôň?“

„Rigo.“

„A nezatváraj oči, aby si neomdlela!“

„Pokúsím sa! Ale veľmi sa mi chce spať.“

„Neopováž! Rozprávaj sa s Vigom!“ Venuje mi ešte široký úsmev a zmizne.

„Rigo! Rigo! Rigo!“ Počujem, ako sa postupne vzdaluje cudzincov hlas v lese a nakoniec ho prehluší šum dažďa.

Snažím sa sústrediť na psa a dodržať sľub, že nezavriem oči. Nie je to ľahké, lebo naozaj sa mi drieme a oči sa mi zatvárajú samy od seba.

„Vigo, poď ku mne!“ Nastrčím ruku. Pes okamžite pribehne ku mne. Zvalí sa tesne pri mojom boku a líže mi ruku. Šteká ma, ale nechám ho. Z jeho obrovského tela sála príjemné teplo. Hreje ma. Je milý, vôbec sa nebojím, v očiach má lásku. Opäť mám nával nepríjemných pocitov. Napína ma na zvracanie a veľmi, veľmi sa mi točí hlava. Je mi zima. Mám triašku.

„Pomoc!“ Cítim, že odchádzam, márne sa premáham udržať otvorené oči. Slabosť a mdloba sú silnejšie.

Prepadám sa do tmy.

„Slečna Dúhová, preberte sa! Otvorte oči!“

„Kde som?“

„Ste v nemocnici po operácii a následkom veľkej straty krvi, ba aj od anestézie je vám zle. Zvracali ste a trošku ste si pospali, ale prišla som vás zobudiť, lebo vám musím zmerať tlak, skontrolovať horúčku a opäť dostanete infúziu.“

„Je mi zle, sestrička. Kedy to už prestane? Všetko ma bolí. Čo ste mi vlastne robili? Odrezali ste mi celý prsník, alebo iba vybrali nádor? Či aj...“

Tichá pauza.

Sestrička sa cíti v nevýhode. Má pocit, že nemá právo rozprávať o operačnom výkone.

Zachová sa profesionálne. Milo sa usmeje.

„Pán doktor vám odpovie na všetky vaše otázky, milá slečna. Pošlem ho, netrápte sa zbytočne. On vám vysvetlí, ako prebehla operácia a čo bude ďalej.“

„Ďakujem, sestrička, a mohli by ste mi dať napiť? Som veľmi smädná.“

„Samozrejme, tu máte čaj, pite!“ Zodvihne pohár a priloží mi ho k perám. Trpezlivo čaká, kým sa do sýtosti napijem a potom ma uloží späť do postele. Pohladí ma po ruke.

„Idem po pána doktora, aby ste sa porozprávali. Cítite sa už dostatočne silná na rozhovor, alebo si chcete ešte pospať?“

„Asi budem spať! Zajtra mi povie, čo je nové.“

„Dobre, slečna, zatvorte oči a spite. Ja vám prídem skontrolovať infúziu, nebojte sa. Na toaletu nepotrebujete ísť.“

„Ale asi áno. Napila som sa a myslím, že budem cikať.“

„Dobre, donesiem vám misu. Ešte nemôžete vstať. Vydržte, hneď som tu. Zajtra sa už pokúsime urobiť pár krôčikov.“

„Dobre, sestrička, dnes naozaj nevládzem, chcem len spať.“

Po chvíľočke dobehne s miskou a opatrne mi ju podloží pod zadok. Bolí ma každý pohyb. Je to zvláštne cikať poležiačky. Čo už, núdza vás prinúti urobiť čokoľvek. Plne sa sústredím na vyprázdňovanie mechúra, ale nič. Nedarí sa mi.

„Nejde mi, sestrička!“

„Len trpezlivosť, počkajte, pustím vodu, to pomáha.“

Skutočne, šum tečúcej vody inšpiroval môj mechúr a cikám. Zrazu sa mi moč pustil a ja mám príjemný pocit úľavy.

„Výborne, podarilo sa!“ Úprimne sa teší sestrička so mnou.

„Teraz môžete spokojne spať! Dobrú noc!“ Skontroluje mi infúziu, potrasie vankúš pod hlavou, napraví paplón. Je zlatá a padne mi to veľmi, veľmi dobre.

„Ďakujem, ste taká dobrá!“

„Dobrú, zlatko, spíte! Spánok lieči a vy to potrebujete,“ pohladí ma ešte po čele, odhrnie mi prameň vlasov z čela a zhasne svetlo. Vytratí sa z izby tíško ako myška.

Zatvorím oči a chcem sa vrátiť do môjho sna.

Chcem byť opäť v lese.

Chcem byť zdravá a šťastná.

„Hej, kočka, zobuď sa!“ Počujem cudzincov hlas a preberie ma preplesk po tvári. Snažím sa nadvihnúť viečka, ale nedarí sa mi.

„Nerob mi to, prosím! Otvor oči!“

Cítim, ako ma berie na ruky a opäť mi hovorí tesne pri tvári:

„Otvor oči, preboha! To by mi chýbalo, aby si odišla skôr, ako ťa dopravím do nemocnice. Do riti, do psej riti!“

Snažím sa, veľmi sa snažím a nakoniec sa mi podarí zdvihnúť viečka. Vidím peknú cudzincovu tvár, ako sústredene na mňa pozerá.

„Vďaka Bohu! Musíš trochu spolupracovať! Vnímaš ma?“

„Uhm!“

„Vyložím ťa na koňa, ale chvíľku sa musíš držať sama, kým naskočím aj ja. Rozumieš mi?“

„Uhm,“ prikyvujem hlavou.

Opäť sa cítim ako bábka v jeho mocnom náručí. Bez zjavnej námahy ma drží na rukách a nesie k Rigovi, ktorý celkom pokojne stojí napriek tomu, že mokne a cudzinec so psom sú v jeho tesnej blízkosti.

„Teraz mi trochu pomôž, aby si nespadla! Sústreď sa! Vykladám ťa, dobre?“

„Dobre!“

Vyhodí ma ako vrece zemiakov.

„Držíš sa?“ Nečaká na odpoveď. Ja sa snažím držať konskej hrivy, lebo ma nakláňa na stranu. Ubehne len pár sekúnd a sedí za mnou na koni.

„Opri sa o mňa, aby si sa nezvalila! Ja budem viesť koňa.“ Opra-

ty drží pevne v rukách a cmuká na Riga, aby sa pohol. Je jasné, že má skúsenosti s koňmi. Rigo ho rešpektuje, akoby sa poznali od nepamäti. Opriem sa a cítim, ako do mňa preniká teplo jeho tela. Viem, že som v bezpečí a nič mi nehrozí. Pomáha mi.

„Nespi! O chvíľku vyjdeme z lesa a preložíš ťa do auta. Mrzí ma, že mokneš, ale neviem ťa ochrániť, daždník som si so sebou nebral.“

„Nevadí!“ Opieram sa o svalnatú hrud' a ani nevnímam, že som mokrá do poslednej nitky. Teplo sálajúce z neznámeho chalanu mi robí dobre. Až tak dobre, že chcem zatvoriť oči a spať.

„Nespi, rozprávaj mi niečo!“

„Čo?“ Nič mi nenapadá. Hlavu mám ako dutú, cítim len bolesť, pravidelne tlčúcu do mojich spánkov, žiadna myšlienka.

„Ako sa voláš?“

„Ja?“

„Ty... Povedz mi, ako sa voláš. Pamätáš si svoje meno?“

V živote by som neverila, že môžem mať problém spomenúť si na vlastné meno. Rozmýšľam, rozmýšľam a nič. Neviem si spomenúť, ako sa volám.

„Vieš, že neviem? To sa mi ešte nestalo. Budeš si myslieť, že som totálne sprostá.“

„To si nemyslím. Dostala si poriadnu bombu do hlavy, vôbec sa nečudujem. Budem hádať, dobre? Vyskúšame písmená tak, ako idú v abecede a možno si spomenieš. Nie možno, ja viem, že to dokážeš.“

„Keď myslíš, skús. Aký máš tip?“

„Vyskúšame najskôr samohlásky. Hovorí ti niečo a, e, i, o, u? Začína sa tvoje meno na niektoré z týchto písmen? Alena, Ema, Ivana, Olinka, Ula?“

„Moja sestra je Ema!“ Teším sa, že som si spomenula.

„Bingo, keď vieš, ako sa volá sestra, spomenieš si aj na svoje.“

„Hovor mi mená!“

„Dobre, ale skús si rozmyslieť, či sa tvoje meno začína na písmeno na začiatku, v prostriedku alebo na konci abecedy.“

„Ako to myslíš?“ Som úplne blbá z toho, čo mi povedal.

„Napríklad v škole. Kde si bola v abecednom zozname?“

„Na začiatku, určite viem, že je na začiatku. V škole som vždy bola prvá v zozname.“

„Super, tak to bude niečo na b alebo d!“

„Áno, áno, Dúhová, som Dúhová! Spomenula som si.“

„To nemyslíš vážne, také meno existuje, že Dúhová?“

„Áno, jasné, som Dúhová!“

„No super, krajšie meno už naozaj nemôžeš mať. Pristane ti, naozaj. A čo prvé? To je na začiatku alebo na konci abecedy?“

„Mám pocit, že na konci alebo v prostriedku? Neviem, netuším.“

„Ty si Zuza?“

„Nie, určite nie, to som nikdy nepočula!“

„Tak potom Zdena!“

„Nie.“

„Viera!“

„Zase nie.“

„Viktória?“

„Nie, asi nie, vlastne vôbec neviem. A už mi daj pokoj, lebo ma rozbolela hlava ešte viac.“

„Vančita! Budem ňa volať Vančita! Myslím, že ti pristane. Vieš, čo znamená to meno?“

„Nie! Ani som nezistovala!“

„Ale ja hej. Vanesa znamená motýľ, radosť. Moja starká je Vanesa, preto viem!“

„Starká?“

„Áno, moja starká, je mi ako mama, vychovala ma a mám ju veľmi rád, Vančita!“

„Zaujímavé, mňa vychovala mama, moja vlastná mama.“

„Mala si šťastie a vieš, ako sa volá?“

„Myslím, že momentálne nie,“ úporne rozmýšľam, ale v hlave mám len čiernu dieru.

„Pozri, Vančita, už sme na lesnej ceste a o chvíľku budeme pri mojom aute.“

Hovorí pravdu, o pár sekúnd sme pri staršom, ale dobre vyzerajúcom terénom aute. Zoskočí z koňa a opatrne zloží aj mňa. Otvorí dvere a vopchá ma na predné sedadlo, pripúta a ide priviazať koňa. Potom otvorí zadné dvere a ukáže psovi, aby vošiel. Ten okamžite pochopí povel a usalaší na zadnom sedadle po celej dĺžke. Zjavne to nerobí prvýkrát, lebo je celkom pokojný, aj keď naštartujeme.

„To ho tu necháme?“ Pýtam sa a nič nechápem.

„Áno, bude tu, na kraji cesty a my ti ideme dať zašiť hlavu do nemocnice.“

„Zašiť hlavu? Čo ju mám rozpáranú?“